

Diari "Avui". 25 / 4 /2015

Vint anys de poesia és molt o pot semblar poc, però el temps en poesia no es compta per les busques del rellotge, té una temporalitat infinita, leopardiana, o bé és d'una fugacitat instantània que ni la velocitat de la llum serveix per descriure. Guardans és molts poetes en un, o, més aviat, caldria dir que és un poeta que es desplega en diversos espais i formes, que sap mutar, tornar-se epicè o bé planta de muguet lanceolat, o bé unicorn, o resolut centaure. Proteic. Oceànic. Exuberant. S'hi troba en aquesta poesia una mena de saviesa ancestral, com si Jordi Guardans actués al dictat d'una pítia, o bé articulés els seus versos, tot sovint savis, o alternativament delirants, o sensuals, o inquietants, guiat per un ens superior, de virtuts adés logoterapèutiques, adés perilloses, vorejant el costat fosc o ambigu de la vida.

Altres podran fer-ne taxonomies, clavar amb precisió els agullots d'entomòleg llepafils a les diferents classes de papallona, de lepidòpter o llagosta lingüística, fer bell exercicis sofístics, amb tot el rímel erudit i els inevitables complements més ajustats al *prêt-à-porter* del moment. A nosaltres no ens pertoca sinó el terreny més modest del pur lector que fa recepció honesta d'aquest devessall de pura poètica barroca. El volum, ben cuidat i ordenat, amb la sobrietat que caracteritza la impecable col·lecció de Xavier Garcia, fa encapçalar el peu editorial amb el llistat d'obres, fitxades amb les dades de cada primera edició. Això facilita les referències en emprendre la lectura conjunta. S'ha optat, tanmateix, se suposa que per tal de no enfarfegar el llibre, i deixar la poesia nua, que és el que verament interessa al lector, de prescindir dels pròlegs originals que acompanyaven alguns dels reculls. Així, si no es disposa de les primeres edicions, el lector es perd els pròlegs de Pere Gimferrer a *El rèquiem blau*, 2002, i els

d'Enric Bou a *Contra venena et animalia venenosa* (2008), i *El llibre de Dresden* (2010), on també hi figura un epíleg de Carles Guillén.

I per què “mística”? Perquè parla “amb la música despullada / de la nit santa dels enlairaments”, i per tantes altres coses... I per què “pristina”? Perquè és un bell adjectiu que parla de la pertinença a l'origen, que ja va usar en el seu poema *Estela*, dins de *Poemes & Cal·ligrames* (1920) Josep M. Junoy (“la llum pristina i giravoltanta”). Aquesta “originalitat” ens porta al magma de les identitats: “Ni home ni dona, / tot l'aparent molt sovint limita, / talla l'urgent quan no representa / fins a quin punt som fam masculina / o femenina o tot alhora. / I això provoca estralls perillosos / dilapidant mel enamorada”. Exquisit desgranament que indaga en les cruïlles de les orientacions, les tendències, l'esfera mandàlica del desig (“Sóc l'adéu a qui li calen els contactes”). Quina veu hi ha a la poesia catalana contemporània comparable a la desplegada a l'allau de les *Anunciacions*? Un visionari “moral”? Seria una pobra, imprecisa definició. Hi ha liberalitat, i també una aposta absoluta, i alhora una lluita aferrissada, un patiment que a voltes arriba a neguitejar el lector empàtic. Un combat amb l'àngel (“...i ara per ara / trobar la veu d'Orfeu / fa de la poesia / malaltia terminal”). Altres registres a *Abba*, de dicció dura, amb parracs de quotidianitat i realisme brut, però sempre al caire del deliri, un ventall que sap anar “des de la merda / al diamant”, en cerca, d'una esperança lluminosa: “Si veus destí / en uns ulls nets / amb llum d'estrelles, / les ones d'or / que tens al cor / fan meravelles”.

Vint anys de poesia és molt o pot semblar poc, però el temps en poesia no es compta per les busques del rellotge, té una temporalitat infinita, leopardiana, o bé és d'una fugacitat instantània que ni la velocitat de la llum serveix per descriure. Guardans és molts poetes en un, o, més aviat, caldria dir que és un poeta que es desplega en diversos espais i formes, que sap mutar,

tornar-se epicè o bé planta de muguet lanceolat, o bé unicorn, o resolut centaure. Proteic. Oceànic. Exuberant. S’hi troba en aquesta poesia una mena de saviesa ancestral, com si Jordi Guardans actués al dictat d’una pítia, o bé articulés els seus versos, tot sovint savis, o alternativament delirants, o sensuals, o inquietants, guiat per un ens superior, de virtuts adés logoterapèutiques, adés perilloses, vorejant el costat fosc o ambigu de la vida.

Altres podran fer-ne taxonomies, clavar amb precisió els agullots d’entomòleg llepafils a les diferents classes de papallona, de lepidòpter o llagosta lingüística, fer bell exercicis sofístics, amb tot el rímel erudit i els inevitables complements més ajustats al *prêt-à-porter* del moment. A nosaltres no ens pertoca sinó el terreny més modest del pur lector que fa recepció honesta d’aquest devessall de pura poètica barroca. El volum, ben cuidat i ordenat, amb la sobrietat que caracteritza la impecable col·lecció de Xavier Garcia, fa encapçalar el peu editorial amb el llistat d’obres, fitxades amb les dades de cada primera edició. Això facilita les referències en emprendre la lectura conjunta. S’ha optat, tanmateix, se suposa que per tal de no enfarfegar el llibre, i deixar la poesia nua, que és el que verament interessa al lector, de prescindir dels pròlegs originals que acompanyaven alguns dels reculls. Així, si no es disposa de les primeres edicions, el lector es perd els pròlegs de Pere Gimferrer a *El rèquiem blau*, 2002, i els d’Enric Bou a *Contra venena et animalia venenosa* (2008), i *El llibre de Dresden* (2010), on també hi figura un epíleg de Carles Guillén.

I per què “mística”? Perquè parla “amb la música despullada / de la nit santa dels enlairaments”, i per tantes altres coses... I per què “pristina”? Perquè és un bell adjectiu que parla de la pertinença a l’origen, que ja va usar en el seu poema *Estela*, dins de *Poemes & Cal·ligrames* (1920) Josep M. Junoy (“la llum pristina i giravoltanta”). Aquesta “originalitat” ens porta al magma de les identitats: “Ni home ni dona, / tot l’aparent molt sovint limita, /

talla l'urgent quan no representa / fins a quin punt som fam masculina / o femenina o tot alhora. / I això provoca estralls perillosos / dilapidant mel enamorada". Exquisit desgranament que indaga en les cruïlles de les orientacions, les tendències, l'esfera mandàlica del desig ("Sóc l'adéu a qui li calen els contactes"). Quina veu hi ha a la poesia catalana contemporània comparable a la desplegada a l'allau de les *Anunciacions*? Un visionari "moral"? Seria una pobra, imprecisa definició. Hi ha liberalitat, i també una aposta absoluta, i alhora una lluita aferrissada, un patiment que a voltes arriba a neguitejar el lector empàtic. Un combat amb l'àngel ("...i ara per ara / trobar la veu d'Orfeu / fa de la poesia / malaltia terminal"). Altres registres a *Abba*, de dicció dura, amb parracs de quotidianitat i realisme brut, però sempre al caire del deliri, un ventall que sap anar "des de la merda / al diamant", en cerca, d'una esperança lluminosa: "Si veus destí / en uns ulls nets / amb llum d'estrelles, / les ones d'or / que tens al cor / fan meravelles".